

Arrest

nr. 137 200 van 26 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 10 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. VAN DE SIJPE en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Sierraleonese nationaliteit te bezitten, uit Bo Town afkomstig te zijn en tot de limba-etnie te behoren. Op 4 september 2012 bent u in België toegekomen en op diezelfde dag diende u hier een eerste asielaanvraag in. Op 25 september 2012 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 25 oktober 2012 diende u beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze beslissing. Dit beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 90.615 van 26 oktober 2012 verworpen omdat het laattijdig werd ingesteld. Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd,

diende u op 29 oktober 2013 een tweede asielaanvraag in. Op 27 november 2013 nam het Commissariaat-generaal de beslissing van weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende u op 20 november 2014 een derde asielaanvraag in.

U volhardt in de motieven die u in het kader van uw eerste en tweede asielaanvraag aanhaalde. Naast deze motieven die u al eerder aanhaalde haalt u nu als nieuwe elementen aan dat er ebola is in Sierra Leone, uw medische problemen en het feit dat u hier een familie wil stichten (zie verklaring meervoudige aanvraag DVZ, vraag 15). U legde ter staving van deze derde asielaanvraag volgende documenten voor: 1) een internetartikel van "Awoko newspaper" met de titel: Sierra Leone News: Revealed: 1800 corpses buried at Kingtom cemetery, 2) "een betoog voor subsidiaire bescherming op basis van de Ebola epidemie in Guinee, Liberia en Sierra Leone van de vzw Pigment et Meeting / Samenlevingsopbouw Brussel, 3) de resultaten van uw bloedonderzoek en de enveloppe waarin deze zaten en 4) een internet artikel waarin beschreven staat de een lid van het SLPP op borg vrijgelaten werd op 21 oktober 2011.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Met betrekking tot uw wens in België een familie te stichten dient te worden opgemerkt dat dit element buiten de asielprocedure valt. Immers, de asielprocedure is er om na te gaan of u internationale bescherming behoeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw land van herkomst, wat u met dit element in uw asielaanvraag niet aantoonde.

Met betrekking tot het internet artikel dat u neerlegde waarin beschreven staat hoe een lid van het SLPP gearresteerd werd in Sierra Leone en op borg vrijkwam op 21 oktober 2011; dit artikel gaat niet over u maar over een parlamentslid van het SLPP die in oktober 2011 op borg werd vrijgelaten. Bij uw eerste asielaanvraag werd er overigens geen geloof gehecht aan uw verklaringen voor SLPP parlementsleden gewerkt te hebben en werd er vastgesteld dat, met betrekking tot uw lidmaatschap van de SLPP, er op basis van uw verklaringen niet besloten kan worden tot het bestaan in uw hoofd van een gegronde vrees voor de vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit internetartikel kan dus niet als een nieuw element beschouwd worden in het kader van uw derde asielaanvraag. Met betrekking tot de resultaten van uw bloedonderzoek die u neerlegde; deze hebben geen betrekking op uw asielrelaas en kunnen dus ook niet als nieuw element beschouwd worden.

Met betrekking tot het internetartikel betreffende Ebola in Sierra Leone en het betoog van de vzw Pigment et Meeting / Samenlevingsopbouw Brussel en uw verklaringen betreffende Ebola in Sierra Leone:

In het kader van uw asielaanvraag haalt u aan dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de wet van 15 december 1980 wegens een hoog risico op besmetting met het Ebola-virus, wegens een gebrek aan medische zorg en een hoog sterftecijfer.

Zonder afbreuk te doen aan de ernst van de situatie in sommige regio's van Afrika, is de vrees die u aanhaalt om besmet te worden met het Ebola-virus, vreemd aan de criteria in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Het risico op besmetting dat u aanhaalt, kan namelijk met geen enkel criteria van de Conventie in verband worden gebracht: ras, nationaliteit, politieke overtuiging, godsdienst of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Bovendien maakt u evenmin aannemelijk dat u persoonlijk een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 van de Wet van 15 december 1980 zou lopen. De Commissaris-generaal sluit zich aan bij de conclusies van de advocaat-generaal van het Hof van Justitie van de Europese Unie in zaak C-542/13 wanneer hij van oordeel is dat "om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming [...], moet hij eveneens bewijzen dat dit risico wordt veroorzaakt door factoren die direct of indirect kunnen worden toegeschreven aan de autoriteiten van dit land omdat ofwel de bedreigingen ten aanzien van hem uitgaan van de autoriteiten van het land waarvan hij de nationaliteit heeft of door die autoriteiten worden geduld, ofwel dat deze bedreigingen uitgaan van onafhankelijke groepen waartegen de autoriteiten van dat land hun onderdanen niet daadwerkelijk kunnen beschermen".

Er moet dus worden aangetoond dat dit risico voortvloeit uit factoren die direct of indirect kunnen worden toegeschreven aan vervolgingsactoren zoals gedefinieerd in artikel 48/5 § 1 van de wet van 15 december 1980 en dat de beschermingsactoren gedefinieerd in artikel 48/5 § 2 van dezelfde wet niet

bereid zijn en niet in staat zijn, daadwerkelijk bescherming te bieden aan deze persoon, wat u in dit geval niet bewijst.

In ondergeschikte orde kan het feit dat dergelijke epidemie zich voordoet in uw land van herkomst, in concreto niet aantonen dat u wegens die epidemie een risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Dit risico blijkt op dit moment voor u louter hypothetisch te zijn.

Het internetartikel betreffende Ebola in Sierra Leone, het betoog van de vzw Pigment et Meeting / Samenlevingsopbouw Brussel en uw verklaringen betreffende Ebola in Sierra Leone kunnen dus ook niet als nieuwe elementen beschouwd worden.

In verband met het verbod op refoulement in geval van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) dat u aanhaalt, wijst de Commissaris-generaal erop dat het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 niet exact overeenstemt met dat van artikel 3 EVRM en dat de Europese wetgever de bedoeling had humanitaire situaties uit te sluiten van het toepassingsgebied van internationale bescherming. Bovendien heeft de Commissaris-generaal zich al uitgesproken over de aspecten van artikel 3 EVRM opgenomen in artikel 48/4 maar is hij niet bevoegd om het risico op schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken dat voortvloeit uit een situatie die geen verband houdt met de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de hoorplicht, van de materiële motiveringsplicht alsook de schending van het verbod op refoulement en artikel 57/6/2 van de wet van

15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet en het artikel 14 juncto het artikel 2 en 3 EVRM.

Beide middelen worden omwille van hun onderlinge verwevenheid samen behandeld.

In essentie betoogt verzoeker dat hij onmiskenbaar nieuwe elementen heeft aangebracht waaruit zijn vrees voor een reëel risico blijkt, te weten de ebola-epidemie in zijn land van herkomst. Verzoeker vervolgt dat een terugkeer naar Sierra Leone hem zal blootstellen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM omdat hij een groot risico zal lopen om besmet te raken met dit virus. Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over dit virus en meent hieruit te moeten concluderen dat het risico om besmet te worden met ebola ernstig en actueel is. Verzoeker is dan ook van oordeel dat gelet op de huidige ebola-epidemie in Sierra Leone hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend omdat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet gelet op het hoog risico besmet te worden door het virus, het gebrek aan medische behandeling ervan en het hoge overlijdensrisico. Verzoeker besluit dat ernstige schade omwille van een dodelijke epidemie geenszins kan worden uitgesloten van het recht op subsidiaire bescherming. Verzoeker stelt dat de verwerende partij verwijst naar artikel 48/5 en voorhoudt dat het risico louter moet kunnen worden toegeschreven aan de vervolgingsfactoren zoals gedefinieerd in paragraaf 1. Dit zou er volgens verzoeker op neerkomen te stellen dat de subsidiaire beschermingsstatus alleen strekt tot bescherming van personen die ernstige schade te lijden hebben veroorzaakt door personen maar niet tot bescherming van andere slachtoffers van vergelijkbare zelfs nog ergere schade indien de veroorzaker ervan geen persoon zou zijn. Verzoeker meent dan ook dat er aldus een discriminatie bestaat bij mensen die bij terugkeer naar hun land van herkomst een ernstige vrees voor onmenselijke behandeling hebben tussen de groep die 'iemand' vreest en de mensen die evenzeer de vrees hebben voor onmenselijke behandeling maar waarvan het risico wordt veroorzaakt door een dodelijke epidemie. Er bestaat bijgevolg een lacune in het Belgisch recht voor mensen die vrezen voor hun leven en fysieke integriteit in een derde land maar wiens vrees wordt veroorzaakt door een niet fysieke persoon maar zoals *in casu* door een ernstige en levensbedreigende epidemie. Verzoeker meent ten slotte dat de discriminatie tussen personen die vervolgd worden door een staat/persoon en degenen die bedreigd worden door een dodelijke en ernstige epidemie niet gerechtvaardigd is op objectieve en redelijke wijze.

3.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

3.3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

3.4. Uit de stukken van het administratief dossier en de in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen blijkt dat verzoeker in het kader van onderhavige asielaanvraag volhardt in de motieven die hij aanhaalde in zijn eerste en tweede asielaanvraag en als nieuw element aanhaalt dat er ebola is in Sierra Leone, evenals het feit dat hij in België een familie wil stichten. Ter staving van zijn derde asielaanvraag legt verzoeker nog volgende documenten voor: 1) een internetartikel van “Awoko newspaper” met de titel: Sierra Leone News: Revealed: 1800 corpses buried at Kingtom cemetery,

2) een betoog voor subsidiaire bescherming op basis van de Ebola epidemie in Guinee, Liberia en Sierra Leone van de vzw Pigment et Meeting / Samenlevingsopbouw Brussel, 3) de resultaten van een bloedonderzoek en de enveloppe waarin deze zaten en 4) een internet artikel waarin beschreven staat dat een lid van het SLPP op borg vrijgelaten werd op 21 oktober 2011.

Voor wat betreft de elementen die betrekking hebben op zijn eerdere asielaanvragen stelt de bestreden beslissing: *“Met betrekking tot het internet artikel dat u neerlegde waarin beschreven staat hoe een lid van het SLPP gearresteerd werd in Sierra Leone en op borg vrijkwam op 21 oktober 2011; dit artikel gaat niet over u maar over een parlamentslid van het SLPP die in oktober 2011 op borg werd vrijgelaten. Bij uw eerste asielaanvraag werd er overigens geen geloof gehecht aan uw verklaringen voor SLPP parlementsleden gewerkt te hebben en werd er vastgesteld dat, met betrekking tot uw lidmaatschap van de SLPP, er op basis van uw verklaringen niet besloten kan worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor de vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit internetartikel kan dus niet als een nieuw element beschouwd worden in het kader van uw derde asielaanvraag. Met betrekking tot de resultaten van uw bloedonderzoek die u neerlegde; deze hebben geen betrekking op uw asielrelaas en kunnen dus ook niet als nieuw element beschouwd worden.*

In zijn verzoekschrift onderneemt verzoeker zelfs geen poging om dit motief te weerleggen zodat dit onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in onderhavig verzoekschrift beperkt tot het gegeven van de ebola-epidemie in Sierra Leone en hij van mening is dat hij alleen al om deze reden in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Voor wat betreft een vluchtelingenrechtelijke vrees voor vervolging stelde de bestreden beslissing vooreerst terecht vast dat het risico op besmetting met het ebola-virus geen enkel verband houdt met één van de vijf criteria opgesomd in artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag. Dit motief, evenmin betwist door verzoeker, wordt eveneens door de Raad overgenomen.

Met betrekking tot op het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet stelde de bestreden beslissing vast dat: *“Bovendien maakt u evenmin aannemelijk dat u persoonlijk een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 van de Wet van 15 december 1980 zou lopen. De Commissaris-generaal sluit zich aan bij de conclusies van de advocaat-generaal van het Hof van Justitie van de Europese Unie in zaak C-542/13 wanneer hij van oordeel is dat “om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming [...], moet hij eveneens bewijzen dat dit risico wordt veroorzaakt door factoren die direct of indirect kunnen worden toegeschreven aan de autoriteiten van dit land omdat ofwel de bedreigingen ten aanzien van hem uitgaan van de autoriteiten van het land waarvan hij de nationaliteit heeft of door die autoriteiten worden geduld, ofwel dat deze bedreigingen uitgaan van onafhankelijke groepen waartegen de autoriteiten van dat land hun onderdanen niet daadwerkelijk kunnen beschermen”.*

Er moet dus worden aangetoond dat dit risico voortvloeit uit factoren die direct of indirect kunnen worden toegeschreven aan vervolgingsactoren zoals gedefinieerd in artikel 48/5 § 1 van de wet van 15 december 1980 en dat de beschermingsactoren gedefinieerd in artikel 48/5 § 2 van dezelfde wet niet bereid zijn en niet in staat zijn, daadwerkelijk bescherming te bieden aan deze persoon, wat u in dit geval niet bewijst.

In ondergeschikte orde kan het feit dat dergelijke epidemie zich voordoet in uw land van herkomst, in concreto niet aantonen dat u wegens die epidemie een risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Dit risico blijkt op dit moment voor u louter hypothetisch te zijn.

Het internetartikel betreffende Ebola in Sierra Leone, het betoog van de vzw Pigment et Meeting / Samenlevingsopbouw Brussel en uw verklaringen betreffende Ebola in Sierra Leone kunnen dus ook niet als nieuwe elementen beschouwd worden.”

Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de

bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Artikel 48/5 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Vervolgning in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door :

- a) de Staat;*
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.*

§ 2. Bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 kan alleen geboden worden door :

- a) de Staat, of*
- b) partijen of organisaties met inbegrip van internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, mits zij bereid en in staat zijn bescherming te bieden overeenkomstig het tweede lid.*

Bescherming, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, moet doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt in het algemeen geboden wanneer de bedoelde actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Bij het beoordelen of een internationale organisatie een Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheerst en bescherming verleent, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, wordt onder meer rekening gehouden met de richtsnoeren die worden gegeven in toepasselijke handelingen van de Europese Unie.

(...).”

Uit een samenlezing van voormelde artikelen blijkt dat om in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus de betrokkene enerzijds moet kunnen aantonen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt en anderzijds dat dit risico uitgaat van (i) de autoriteiten van zijn land van herkomst of van (ii) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen of van (iii) niet-overheidsactoren waartegen de twee eerste genoemde actoren geen bescherming kunnen of willen bieden. Het reëel risico op ernstige schade moet met andere woorden veroorzaakt worden door een opzettelijk handelen of een in gebreke blijven van de overheden van een land of van een (internationale) organisatie die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheerst.

Het volstaat bijgevolg niet dat de aanvrager van subsidiaire bescherming aantoont dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt, hij moet eveneens bewijzen dat de overheden van zijn land hiervoor direct (omdat ze dit risico zelf veroorzaken of dulden) of indirect (omdat ze tegen dit risico niet de nodige bescherming kunnen bieden) verantwoordelijk zijn.

Nog daargelaten dat het risico op besmetting van het ebola-virus in deze zuiver hypothetisch is kan worden vastgesteld dat het mogelijke risico op onmenselijke of vernederende behandeling overeenkomstig de bepalingen van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet hier niet kan worden toegeschreven aan het opzettelijk handelen van de autoriteiten of niet-overheidsactoren of het nalaten van de overheden hiertegen de vereiste bescherming te bieden.

Ten overvloede kan nog worden gewezen op punt 35 van de considerans van richtlijn 2011/95 dat preciseert als volgt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”*

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Waar verzoeker ten slotte nog vaststelt dat er een lacune in het Belgisch recht bestaat voor mensen die vrezen voor hun leven en fysieke integriteit in een derde land maar wiens vrees wordt veroorzaakt door een niet fysieke persoon maar zoals *in casu* door een ernstige en levensbedreigende epidemie kan worden vastgesteld dat dit wetskritiek betreft waarvoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is.

In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER